

"אחתים רבבות על עצומה נגד ההסתדרות ואגיש אותה לאירגון העבודה הבינלאומי בז'נבה!"

(המשך מעמוד 13)

היום, שבו אנחנו מנוסים יותר מכל גוף אחר, ולא הצליחו לשבור אותנו.

ל פי דעתו, עוד היום, לא שברו אותנו — אנחנו חורגו לבד. אבל איפה הפועלים? איפה פועלי ישראל, שראו שהמיסטר מביאה נגדנו נשק וסירות — וגם ארבע סירות של סולל'בונה?

..שמע, אחת קטן בשבילה. זוהי חיה חזקה מאד!"

עד היום אולי מכריזה המיסטר שהיא רק באה למסור צווים. אבל זה היה מיקרה קלאסי שמיסטר, בפעם הראשונה בארץ, לקחה שוברי-שביתה והלכה לעבוד איתם. איפה היו כל הפועלים או? איפה אנחנו היום, כשיושבים ומבקרים את ההסתדרות, את כל המוסדות ואת כל מה שמעוללים לנו? מה תועלת תצמח מביקורת? מדוע אנחנו לא מבקרים את עצמנו?

מאותו יום שלמדו בארץ שמיסטר יכולה לשבור שביתה ואף פועל לא מרים ראש, זאת היתה השיטה בכל שביתה, והיא הוכחה כבר.

(להלן תיאר קצוץ בפרוטרוט את מהלך השביתה והתי ערבות המיסטר).

משה לוי: אני כואב מאד את כאבו של קצוץ, ולא בכדי. מהסיבה הפשוטה, שמעורבותי בכל העניין של קצא"א היתה מעורבות אישית, אירגונית. אני הייתי גם מאלה שנתנו הבטחות, ואני בפירוש בוש ונכלם, בעניין הזה של קצא"א.

היה מי שהגדיר לי את ההסתדרות כמו דינוואר. אמרו לי: "שמע, אתה קטן בשבילה". ולא סתם קטן בשבילה, אלא שזו חיה חזקה מאד, ענקית. אפילו אם אתה מצליח להוריד לה את הראש, הנוב עוד נשאר מסוכן מאד. אנחנו עוד רחוקים מאד מלהוריד לה את הראש, לכן עוד לא הגענו לזה שהנוב מסוכן. בקיצור, היא נשארה חיה מסוכנת.

ההסתדרות זה דבר ממוסד מאד, יושב כבר למעלה מ-50 שנה, מאורגן מאד, ופועל בשיטה שייחסו אותה בזמנו לבריטים, שיטה של הפרדימטור, הם בפירוש לא רוצים לתת יד לשום אירגונים שרוצים להתאחד ביניהם, ואפילו אם המיקצוע שלהם זהה לגמרי.

העניין הזה של פער-דורות, יש חוסר-הבנה משוע, איזה קצר בין ועדיהעובדים של היום, שרובם מהחברה הצעיר-רים, פחות או יותר מהגיל שלי, הגיל של קצוץ. אלה תכר'ה צעירים. אלה שמייצגים אותנו שם, בוועד-הפועל, אם נחבר את הגיל של כולם ביחד — אנחנו נגיע בערך לחקפת הברונזה.

כדי להמחיש: יש שם אנשים שבאמת היו בבניין המדינה. הם כבר לא היו צעירים אפילו כשברל כצנלסון ייסד את ההסתדרות. ישנו שם אדם שכנה את סג'רה, ועבד במחצבות בבנימינה. האמת היא שהוא נראה כאדם שעבר הרבה, זו האמת, ומבחינה זו אני מעריך אותו. העניין הוא שהאנשים האלה לא יודעים מתי ללכת, ופשוט לא יודעים מה לעשות איתם. כנראה שכל אחד מתבייש להגיד לי: לך מכאן. אולי יש לו גב חזק במפלגה, אולי מיידוע-מה.

באג'על, למשל, שלושת חברי הוועד של עובדי-התחזוקה, אני חושב שגיל המבוגר בהם לא עולה על 32-31. יהרשע ורשעיה, מחזיק תיק אר"ע בהסתדרות, במחילה מכבודו, אני חושב שאמיתם בגילו אם אמר שהוא בן 76. הוא אדם בן 76. ויש חוסר-קומוניקציה — אני ניסיתי כמה-זכמה פעמים ליצור איתו מין דר-שיח, שטיביר לי. האדם הזה הוא פאנאטי, הוא שטונית-מה, הוא לא יודע להסביר מה מסרות ההסתדרות. הוא רק מוכן

..העניין הוא שהעסקים האלה אינם יודעים מחי ללכת!"

להילחם. אני חושב שהוא מוכן להיכנס למדורה, בשביל לצעוק שההסתדרות זה דבר גדול וזה חייב להתקיים, במתכונת הזאת, וזהו זה! אבל למה זה ככה או אחרת — הוא אפילו לא מוכן להיכנס להסברים. הוא היום כבר הועלה בדרגה, בפעם האחרונה ששמעתי, הוא היום ממלא-מקום מזכ"ל ההסתדרות. אני חושב שבגיל 80 הוא יתמנה כמזכ"ל ההסתדרות.

אז טוב, הם החליטו שהדבר הכי פשוט — ולדעתי גם הכי טיפשי — זה להפסיק לי את המשכורת. או הודיעו לי שמהאחד בספטמבר מפסיקים לי את המשכורת.

כורת, אני לא מקבל יותר משכורת. זה שנבחרתי על-ידי 95 אחוז מציבור הבוחרים שנכאי היה בכלל לבחור באיגודיהמאים — אותם זה לא מעניין. לגביהם, אני כבר פסול, מהסיבה הפשוטה שמתחתי ביקורת על ההסתדרות.

אני לא מתכוון לשתוק על זה. אני פונה לבייתרדין לעבודה, כעובד נגד מעביד. הוא אומר שהוא המעביד שלי — אני פונה כעובד נגד מעביד, לדרוש את השכר שלי. התביעה תוגש תוך הימים הקרובים, על חלנת-שכר. ואני התכוונתי לפנות לאי"א, אירגון-העבודה הבינלאומי בז'נבה, ועל-ידי פטיציות שאני מתכוון להחתים עליהן את כל העובדים במדינה הזאת — מי שיהיה מוכן לחתום. כמוכן — שההסתדרות זה לא האירגון שהוא היה רוצה שייצג אותו. שהוא לא מייצג אותו. שזה מעביד. אתם דברים אני רוצה לומר באותה פטיציה. מי שימצא לנכון עם מצפונו, עם לבבו, יחתום על זה.

עם אותה פטיציה, שאני מאמין שרבבות יחתמו עליה, אני רוצה לנסוע לז'נבה, להניח את זה על השולחן של מוכרות האי"א שאגב, אם אינני טועה, גידעון בן ישראל — ותראו גם את האינסטנטיביות שבכל זה, אינני יודע איך לקרוא לזה — הוא היה הממונה הראשי על יחסי-העבודה מטעם הממשלה, וסתאום הוא בהירארכיה של ההסתדרות. הוא הממונה מטעם הממשלה לשעבר, הוא הנציג של ההסתדרות היום באי"א!

אני רוצה לנסוע לשם, ולהם נודע על זה. אני גם אמרתי את זה בצורה שיוודע להם. האמת היא שהם רואים בזה דבר לא-נעים. אני לא משלה את עצמי — יכול להיות שאל אצליח שם. בכל-אופן, אני חושב שבצורה כלשהי אגרום להם איינעמוות, איינעמוות

לא אגיד שאני נותן את דמי, אני עובד סה כמו כל אחד אחר. אני משקיע פה, במדינה הזאת. זה כואב לי בתור בן של אסיר-ציון, שישב 12 שנה כאסיר-ציון, אבל לא קראו לו רות אלכסנדרוביץ, או לא רצו אליו לרקוד לו בלוד. הוא בא בשקט ובציניעה, ונשארו לו מכל העניין רק תעודה, וקבר שאנחנו שילמנו אותו. היום, למען אסיר-ציון ברוסיה יודעים לרקוד בלוד. מייד חוקקו חוק שיפצה אותם וכל זה. עם אבי היה ויכוח מכוער, כמה שווה

..על ההסתדרות לחזור למושב ולא להיות רובם המופעל בכפתורים!"

כל שנה שהוא ישב בכלא. בסוף סיכמו על 500 לירות כל שנה. אז הוא קיבל 6000 לירות. ואבי היה אסיר-ציון! **פעריה דרעי:** מה עלינו לעשות? לדעת, לא לבכות על חלב שנשפך. לא מאוחר, לפי דעת, להתכנסות מאסיבית של אותם נציגי-העובדים, ובמהרה, לא להסס פעמיים.

משה לוי לא נבחר על-ידי הוועד-הפועל של ההסתדרות, כפי שנבחרו עסקי ההסתדרות. משה לוי נבחר על-ידי כלל ציבור הפועלים שהוא מייצג אותם! רק הם יצטרכו להחליט אם משה לוי יקבל את המשכורת.

משה לוי (בין דרעי ואבנרי): ..אני גולש לביטויים חריפים..."

אם ימשיך לייצג אותם — או לא! אבל אנחנו יכולים לבוא ולקבוע אם ירוחם משל יקבל משכורת, ויישאר במקום איפה שהוא נמצא — או לא! לא הוא יבוא ויקבע לנו אם אנחנו נקבל משכורת, אם לא נאמר לא על מה שהוא אמר!

אנחנו פונים להסתדרות, עליה לחזור למושב. לא לקבל הוראות ולהפעיל את עצמה על-ידי כפתורים כמו רובוטים. אנחנו לא נמצאים בסרטים של בובות, ובמדינה של תמונות. אנחנו נמצאים במדינה של חייה-אדם, של חיי-אנוש! של "ואהבת לרעך כמוך!" בשם המילים האלו אנו פונים אל ההסתדרות, שתחזור מייחסה כלפי ציבור הפועלים! אנו פונים אל ההסתדרות שתפעל למען הגנת העובד, לסילוק המיסטר מהנושא, ולא לעסוק ברמאות של תוספת-היוקר.

פעלי-הנמל, עם כל הלוקשים שמוכרים לציבור — האמינו לי באמונה שלמה, שכריהיסוד של פעלי-הנמל, אם הוא לא מבוסס על נורמות ופרמיות, בלי שום תטבות, הכל על ההסכם הקיבוצי המיוחד — ירוד משכריהיסוד של פעלי-בניין! על זה אנחנו נאבקים שנים! והם כל פעם חוזרים: אתם מבוססים על נורמה ופרמיה, נותנים לנו לשבור את הגב. אחרי 18 שנים אנו הולכים עם הגורתיבטן!

כאן מתרחשת סבוטאז'ה. הוקם מיתקן בדיוק לצידו של הנמל, וקוראים לו אוברסיה. היתה בזה ידה של צי"ם, ידה של רשות-הנמלים וידו של בלן. אינני יודע אם גם להסתדרות אין יד בזה. אני אחקור ואבדוק את הנושא. מאות עובדים באים מדיינים בשש וחצי, ובשמנת שמונה וחצי אין להם מה לעשות. אנחנו אומרים בתוסי ליבנו: מדוע הקימו מיפעל לידנו, מדוע שוב פעם נותנים לקבלן להתעשר על חשבון ציבור הפועלים? אנחנו ברוי ודרשנו ביתרדין לעבודה, זכינו שם במישט. רשות הנמלים מערערת על פסקהדין של בית-הדין לעבודה, על זה שאנחנו דרשנו בסך-הכל עבודה לציבור שלנו! לסיכום: יש לומר, רבותי: עורה, עורו! הגיעה השעה שציבור הפועלים יקח את היוזמה לידיים, ויוציא מאותם עסקנים של הוועד-הפועל את השוט המכה בנו!

שעלולה אפילו לעלות להם ביוקר. הרבה אירגונים בעולם שההסתדרות חברה בהם, לא יודעים מה פרצופה האמיתי. הם פשוט לא יודעים.

ל גבי ההתערבות של מיסטר בסיכסוכי-עבודה. אני אומר שוב, אני מצטער על מה שקרה בקצא"א. אני אצטער עוד יותר אם לא ילמדו מזה, אייפאשר לומר שלא היו תקדימים, אבל לדעתי, אסור לתת לזה לעבור בקלות. אסור היה, ואסור גם להבא, אני מקווה שאולי-אולי, משיחות כאלה כמו זו שיש לנו היום — ייצא איזשהו גרעין של אנשים, שאחתי-למיד יסאל: לעזאזל, מה זאת ההסתדרות?

אולי נבדוק, אולי זה לא טוב לעפיישראל, אולי זו הסיבה לכל הבעיות ביחסי-העבודה. אולי ההסתדרות היא הסיבה, אולי חוסר-הסיפוק של העובד מההסתדרות גורם לו להיות תוסס, אולי בעגלל זה שהוא יודע שבאמת אין מי שייצג אותו, זה גורם לו להילחם על זה.

אילו היה לי אמון מלא בהסתדרות, אילו הייתי מאמין שזה הגוף לייצג אותי, לא הייתי מעביר עליה ביקורת. אולי אפילו לא הייתי עושה שביתה. הייתי מחכה שהוא ידאג לי. כמו שאני לא מצפה היום מימאים באוניות לקום ולעשות שביתות, אני חושב שהם שמימינים שאני מייצג אותם טוב. אחרת, כל ועד באונייה יתחיל לשבות! למה קורה פה מצב כזה שכל ועד, קטן כגדול, מוצא לנכון לשבות על הדרישות שלו? ומדוע ההסתדרות הסירה את חסותה ממנו?

מה זה נקרא, "להסיר חסות?" מה זה נקרא "להחזיר" אותה? למה אותו עובד צריך לעמוד למישפט, כפושע, בזמן שבסך-הכל הוא רצה לראו לעצמו, מכיוון שההסתי תדרות לא דואגת לו? בשביל זה הוא פושע? בשביל זה הוא צריך תיק פלילי, מה שלא היה לו עד היום כל החיים? מה יש, אנחנו עורכיישראל? לעזאזל, הלא אני לא חבר באש"ף, ולא פעם ניסו להסביר לי באיוושהי צורה שאני עושה את העבודה שלהם. זה כואב לי זה כואב לי בתור צבר, זה כואב לי בתור מי שעבר את השירות הצבאי שלי. זה כואב לי בתור בחור שעובד.